

vare denne Ret for den Jords Bedkommende, der ifølge sin naturlige Besskaffenhed kun lidet egner sig til Agerbrug, men desto bedre til Skovdyrkning, maa ansees. for at være i det Almindeliges Interesse.

Til § 3.

Den i denne Paragraph indeholdte Bestemmelse vil deels virke stærkt hæmmende paa en fornuftig Udstykning af Fæstegaardene, hvorved Huusmands- og Arbejderclassen endnu vanskelligere end hidtil vil kunne opnaae Hus og Hjem, deels vil den indføre en hidtil ukjendt Fæstetvang paa Huse, hvortil der formeentlig ikke er tilstrækkelig Grund. Derimod kan det vel være, at den Godseierne nu tilkommende Omfordelingsret af deres Fæstegods kan trænge til nogen Indskrænkning for at undgaae en uforholdsmæssig stor Udstykning eller maastee endog ligefremme Misbrug.

Til § 4.

Denne Paragraph vil ligesom ogsaa § 3 saa langt fra virke fremmende paa Fæstegodsets Dvergang til Selveiendom, at den tvertimod i høi Grad vil hæmme denne paa alle saadanne Steder, hvor det er Godseieren af sær Interesse ved Salg at beholde enkelte mindre Stykker af en Gaard. Selv om man imidlertid ikke vilde tage Hensyn hertil, turde det vistnok være meget tvivlsomt, om det er rigtigt at udstede et saa almindeligt Forbud som det i denne Paragraph indeholdte. I mangt et Tilfælde vil man herigjennem hindre en oeconomisk fornuftig Anvendelse af Landets Jord.

Til § 7.

Bestemmelsen i § 2 i Lov. 19de Februar 1861, hvorefter i Tilfælde af 9 Gaardes Salg til Selveiendom eller Arvefæste med Ret til at sælge og pantsætte Godseieren da har Ret til at udtage til fri Raadighed saameget Hartkorn af det øvrige Bøndergods, som udgjør $\frac{1}{10}$ af det Bortsolgte, har mere end nogen anden Bestemmelse i denne Lov virket til at gjøre Godseierne villige til at sælge. Nu atter at ophæve denne Bestemmelse vil naturligen have

den modsatte Virkning og bør formeentlig ikke stee.

Til § 8.

Uden at undervurdere de Grunde af moralsk Natur, der have bevæget Forslagsstilleren til at indføre denne Paragraph i sit Lovforslag, kan jeg dog ikke tiltræde dens Vedtagelse. Deels vil den nemlig meget let kunne paaføre Eieren Tab, ved at en ham fremmed Mand bliver Bruger af hans Gaard uden at være knyttet paa en saadan Maade til denne — han maa jo forlade den, naar Enken, der har den egentlige Fæsteret, dør —, at der haves nogen Garanti for, at han ikke udpiner Gaardens Jorder paa en aldeles usporsvarlig Maade. Deels vil denne Paragraphs Bestemmelser lettelig medføre, at den hidtidige Fæsterfamilie drives bort fra Stedet til Fordeel for fuldkommen Fremmede.

Til § 10 og til Fleertallets nye § 10.

De i disse to Paragrapher indeholdte Bestemmelser ere formeentlig stridende imod Godseiernes Eiendomsret, og alene af den Grund kan jeg ikke tiltræde dem.

Et tredie Mindretal (N. y. h. o. l. m.), som ikke kan slutte sig til Fleertallets Anskuelser eller Motiveringen for disse, skal under Forudsætning af, at nærværende Lovforslag med Fleertallets Ændringer imidlertid maatte blive vedtaget, af Billighedshensyn mod den Part, hvis Eiendomsret herved indskrænktes og modificeres, stille nedenstaaende Ændringsforslag:

Principalt. Nærværende Lov gjælder kun for det Gods, som bortfæstes eller bortforpagtes efter Lovens Udstedelse.

Subsidiært. De i § 7 og § 10 indeholdte Bestemmelser gjælde kun for det Gods, som bortfæstes eller bortforpagtes efter nærværende Lovs Udstedelse.